

Sygn. akt V KO 10/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **B. S.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2013 r.

wniosku Sądu Rejonowego w K.

o przekazanie sprawy o sygn. akt VI K .../12 do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w K. wpłynął subsydiarny akt oskarżenia przeciwko B. S., który stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art 231 § 1 kk. a polegającego na tym że w dniu 5 października 2010 r. w K., jako funkcjonariusz publiczny - Burmistrz Miasta K., przekroczył uprawnienia służbowe poprzez bezprawne ograniczenie przepływu wody w Kanale M. bez wymaganego prawem pozwolenia wodno-prawnego, czym wyrządził szkodę prowadzonej przez Z. B. Małej Elektrowni Wodnej, przy ul. Z. w K. w wysokości 234 616,80 złotych.

Uzasadniając swój wniosek o przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu Sąd Rejonowy w K. podniósł, że kwestia realizowanej inwestycji dotyczącej kanału M. i otaczającego go terenu, która ma bezpośredni związek ze stawianym oskarżonemu zarzutem, była przedmiotem sporów lokalnej społeczności, szeroko komentowaną na łamach nie tylko lokalnej prasy i innych mediów, budząc liczne kontrowersje i wiele emocji.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu, z uwagi na charakter sprawy powstać może, zarówno wśród osób bezpośrednio zainteresowanych sposobem jej rozstrzygnięcia jak i wśród postronnych obserwatorów, przekonanie o braku warunków do jej rozpoznania w sposób w pełni obiektywny w sądzie ustawowo do tego powołanym. Jego zdaniem, niezależnie od sposobu merytorycznego rozpoznania sprawy, tak po stronie uczestników postępowania, ale przede wszystkim w odbiorze społecznym, pojawić się mogą wątpliwości co do tego, czy rozpoznanie sprawy było wolne od jakichkolwiek poza procesowych wpływów, a sędziowie zachowali przy rozpoznaniu sprawy bezstronność i obiektywizm.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Institucja określona art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach, albowiem jej nadużywanie może – wbrew celowi regulacji – stanowić istotne zagrożenie dla wymiaru sprawiedliwości, osłabiając zaufanie do sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., IV KO 131/10, OSNwSK 2010/1/2339). Powinnością sądów jest nieuleganie nieuzasadnionym lub mało uzasadnionym obawom o ich wizerunek i podjęcie wyzwania bezstronnego rozpoznania sprawy poprzez jakość przeprowadzonego postępowania oraz wnikliwość i logikę wyводу zawartego w uzasadnieniu.

Przywołanie samej tylko okoliczności, że oskarżony pełni funkcję burmistrza zaś zarzut dotyczy istotnej dla lokalnej społeczności jego decyzji jako uzasadnienia dla wniosku o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jawi się więc jako oczywiście wadliwe i wskazujące na niezrozumienie na czym polega istota sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

Gdyby Sąd miejscowo właściwy miał uchylać się od rozpoznania sprawy za każdym razem, gdy rozstrzygana jest ważna lokalnie sprawa z udziałem osób pełniących funkcje publiczne w miejscowej społeczności, występujących w roli

oskarżonych, to autorytet wymiaru sprawiedliwości zostałby znacząco obniżony. Poza tym sprawiałoby to wrażenie istnienia niejasnych relacji pomiędzy sądem i organami samorządu terytorialnego.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, wyznaczone przez postulat bezstronności sądu byłoby zagrożone wtedy, gdyby istniały konkretne przesłanki choćby tylko uprawdopodobniające istnienie indywidualnych relacji między oskarżonym, pełniącym funkcję organu samorządu terytorialnego, a konkretnymi sędziami lokalnego sądu. Nawet jednak i wówczas takie ryzyko musiałoby odnosić się do wszystkich sędziów tego sądu, albowiem w przeciwnym razie wystarczające byłoby skorzystanie z instrumentu gwarancyjnego, unormowanego w art. 41 k.p.k.

Należy podkreślić, że zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, które uzasadnia postąpienie wg art. 37 k.p.k. musi być realne, a nie jedynie hipotetyczne.

Z tych względów orzeczono jak w postanowieniu.